



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 19

I Legislatura

Any 1980

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 10 tinguda el dia 10 d'octubre de 1980

SUMARI

S'obre la sessió a un quart de sis de la tarda, sota la presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera. (p. 508).

El M. H. Sr. President diu que la sessió d'avui ha estat convocada amb urgència, atenent la demanda de tres Grups parlamentaris, per tal de debatre la proposta del Grup Socialista d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat en relació amb certs articles de la Llei Orgànica de l'Estatut de Centres Escolars i que el debat consistirà en un torn a favor de la proposta i un torn en contra, cadascun d'ells de quinze minuts, que podran ésser seguits de rectificacions de cinc minuts cadascuna, i, a més, cada Grup que així ho desitgi tindrà dret a una intervenció de deu minuts com a màxim per a fixar la seva posició; finalment, es procedirà a la votació i no hi haurà explicació de vot. Abans d'iniciar l'ordre del dia, però, el M. H. Sr. President recorda als senyors Diputats que dimecres vinent, dia 15, serà el quarantè aniversari de l'afusellament del President Companys, que fou el primer President del Parlament de Catalunya (p. 508).

El Sr. Joan Prats, del Grup Socialista, pren la paraula per defensar la proposta (p. 508). El Sr. Jaume Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió, intervé en contra (p. 510). El Sr. Joan Prats intervé en el torn de rèplica (p. 512). El Sr. Jaume Camps i Rovira intervé en el torn de rectificació (p. 513).

Tot seguit intervenen els senyors Francesc Vicens, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 514); Agustín Luna, del G. p. de Centristes (p. 515), i la Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G. p. del PSUC (p. 517), per fixar la seva posició.

El Sr. Macià Alavedra, del G. p. de Convergència i Unió, demana la paraula (p. 519). El M. H. Sr. President diu que no és raó suficient per a allargar el debat i procedeix a la votació de la proposta (p. 519).

El M. H. Sr. President proposa de votar pel sistema de votació pública, drets i assegurats (p. 519).

El Sr. Jaume Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió, demana que es repeteixi la votació (p. 519), intervé el Sr. Eduard Martín i Toval, del Grup Socialista, per dir que s'està votant (p. 519). El M. H. Sr. President diu que no es pot interrompre la votació (p. 519).

Tot seguit es procedeix al recompte de vots. La proposta del Grup Socialista, es rebutja per 57 vots a favor, 67 vots en contra i 1 abstenció (p. 519).

S'aixeca la sessió a tres quarts de set del vespre.

S'obre la sessió a un quart de sis de la tarda. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa. Al banc del Govern seuen els Consellers senyors Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Guitart, Cullell, i Laporte.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, comença la sessió.

Aquesta sessió ha estat convocada amb urgència, atenent la demanda de tres Grups parlamentaris, per tal de debatre en convocatòria específica, tal com estipula el nostre Reglament, la proposta del Grup Socialista d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat en relació amb certs articles de la Llei Orgànica de l'Estatut de Centres Escolars.

El procediment per a la discussió de la interposició d'aquests recursos està regulat per l'article 134 del Reglament. Com que aquest article no preveu la forma com s'ha de desenvolupar el debat, la Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar que hi era aplicable, en les seves diverses modalitats, l'article 66. De manera que el debat consistirà en un torn a favor de la proposta i en un torn en contra, cadascun d'ells de quinze minuts, que podran ésser seguits de rectificacions de cinc minuts cadascuna, i, a més, cada Grup parlamentari que així ho desitgi tindrà dret a una intervenció de deu minuts com a màxim per a fixar la seva posició. Atès que tots els Grups tindran l'oportunitat de fixar la seva posició, es procedirà a la votació i no hi haurà explicació de vot.

Abans de començar, doncs, amb aquest punt, que és l'únic punt de l'ordre del dia, ja que la convocatòria és específica, jo voldria recordar als senyors Diputats, ja que no tindrem sessió plenària la setmana que ve, que el dia 15, dimecres vinent, serà el quarantè aniversari de l'afusellament del President Companys. Crec que la figura històrica del President Companys, jutjada amb allunyament i amb la serenitat que ens ha de donar el pas dels anys, transcendeix actualment ja les seves opinions polítiques i que Lluís Companys ha esdevingut una de les figures importants de la nostra història. Crec també que la significació de la seva vida i de la seva mort, sobretot, no són segurament prou reconegudes en el moment present, i és per això que m'ha semblat necessari recalcar-ho amb aquests breus mots, a fi de mantenir, almenys entre nosaltres, viu el seu record. Em sembla que sobren els motius per a fer-ho, però si no n'hi hagués cap més, no podem nosaltres ignorar que ell fou el primer President de la versió moderna de les nostres Corts Generals, és a dir, ell fou el primer dels Presidents dels Parlaments autonòmics de Catalunya.

Bé, passem ja, doncs, a l'ordre del dia. En nom del Grup Socialista, té la paraula per a defensar la proposta el Diputat senyor Prats.

Ordre del dia

Proposta del Grup Socialista d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat en relació amb la Llei Orgànica de l'Estatut de Centres Escolars

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, encetem amb la sessió d'avui un mecanisme institucional que forma part dels processos perfectament normals d'adaptació de competències entre els poders centrals i els poders federats o autonòmics en tots els països occidentals que poden ser el nostre marc de referència progressiva. Sense cap visió dramatitzadora d'una retrospectiva a etapes allunyades i més tumultuoses, l'encetem amb una visió de confiança en un projecte nacional i democràtic estable i amb una visió exemplificada des del que són normes de comportament absolutament normals de les institucions occidentals i democràtiques.

Malauradament, en portar aquest tema al Parlament, no hem pogut escollir el moment del debat. No hem pogut escollir nosaltres el moment del debat perquè aquest és fixat per una norma jurídica imperativa, que és l'acord del Tribunal Constitucional del 14 de juliol de 1980, que diu que, des de l'endemà d'aquest acord, teníem tres mesos, d'acord també amb l'article 28 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, per a interposar els recursos d'inconstitucionalitat contra qualsevulla llei estatal elaborada amb anterioritat a la Constitució del Tribunal Constitucional. No són, doncs, raons d'oportunitat política les que poden esgrimir-se per a considerar inadequat el plantejament del tema, ans al contrari, són raons de necessitat jurídica per a la defensa del nostre Estatut d'Autonomia les que ens obliguen a portar aquí avui el tema. I quan hi ha raons de necessitat —em permetran el joc de paraules— és un oportunisme polític invocar raons d'oportunitat política. També recentment, des d'uns diaris, alguns han enlairat raons formals per tal de no entrar en el fons del debat que avui ens ocupa. S'ha dit que no podem interposar el recurs d'inconstitucionalitat perquè incomplíem l'article 41 de l'Estatut, que, com tots vostès saben, exigeix un dictamen previ i preceptiu de l'Organisme Consultiu. És evident que aquest argument no té cap substància jurídica. És tan sols una argumentació sense cap més fi-

nalitat que entrebancar el normal funcionament d'una institució tan fonamental com ha de ser la de la defensa de l'Estatut d'Autonomia. És un principi universal del dret, i també del dret constitucional, que els requisits impossibles s'han de considerar com a no posats, perquè si un requisit impossible condicionés el funcionament d'una institució, faria impossible un incompliment de la finalitat de la institució, que en aquest cas és el recurs d'inconstitucionalitat. Això faria impossible la finalitat de la llei orgànica del Tribunal Constitucional i, consegüentment, com passa també en molts altres camps del dret, els requisits impossibles s'han de considerar com a no posats. Després, si en tenim ocasió i si cal, ens hi estendrem.

No hi ha, doncs, senyores i senyors Diputats, més remei que entrar al fons de la qüestió. Hem de debatre el fons de la qüestió, i el fons de la qüestió des del nostre punt de vista, raonat tècnicament i políticament, és que tenim davant nostre una Llei Orgànica de l'Estatut de Centres que ha vulnerat l'article 15 de l'Estatut d'Autonomia minvant molt considerablement els poders polítics que en matèria educativa corresponen a la Generalitat de Catalunya. Hem estat víctimes, abans que entressin en funcionament les institucions de Catalunya, d'un minvament important per derogació de l'article 15 de l'Estatut d'Autonomia. I això és especialment greu, perquè aquest fet s'ha produït com a conseqüència d'una llei orgànica. I cal una actuació ràpida, perquè hi ha l'article 28, paràgraf segon, de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional que diu que si nosaltres després —passant per sobre de si això és constitucional o és inconstitucional— fèssim una llei, tirant al dret i no considerant el que diu la llei orgànica, les nostres lleis serien automàticament anul·lades des de qualsevulla demanda feta des del poder central. Consegüentment, no podem ajornar tampoc la qüestió per a plantejar-la d'aquí a sis o d'aquí a vuit mesos, quan nosaltres fem les lleis educatives. Ho hem de fer necessàriament ara, perquè, si no, nosaltres perdrem els poders polítics que en matèria educativa corresponen a la Generalitat de Catalunya.

El fons de la qüestió és que la Llei Orgànica de l'Estatut de Centres, si es compleix tal qual, en realitat convertirà l'aparall i els poders educatius de Catalunya en una simple experiència de descentralització administrativa. Alguns pensen que perquè hi ha una Disposició Final Número 3 que diu que determinats articles d'aquesta Llei Orgànica de l'Estatut de Centres poden ser derogats o modificats pels Parlaments de les respectives comunitats autònomes, en l'àmbit de les seves competències, ja ha estat resolt l'assumpte. Aquesta Disposició Addicional complica extraordinàriament les coses. Primer, perquè és una Disposició Addicional evidentment inconstitucional. Cap llei orgànica no pot preveure, contra el que diu la Constitució, que el seu contingut pugui ser modificat per qualsevulga Assemblea legislativa per un altre procediment diferent del que estableix la mateixa Constitució en el seu article 81 per a la modificació o derogació de les lleis orgàniques. Aquesta Disposició Addicional, què és? En el fons era un reconeixement vergonyant que s'havia anat des del Parlament estatal molt més enllà del que el respecte de

l'Estatut d'Autonomia permetia. I aleshores, des d'aquest reconeixement vergonyant, es va voler arreglar una mica la cosa, a darrera hora, i se li va posar un pegot, la Disposició Addicional Número 3 a la Llei Orgànica, que violenta, no sols l'estructura pròpia de tota llei orgànica, sinó el sistema constitucional de les fonts del dret. Aquesta Disposició Addicional, si m'ho permeten, passarà a la història de l'arbitrisme més contrari als esquemes de l'Estat de dret.

Però és que aquesta Disposició Addicional, a més, no exceptua tota una sèrie de matèries, sobre les quals, si no impugnem la inconstitucionalitat de la Llei Orgànica de l'Estat, nosaltres ja no podrem legislar. I aquestes matèries, d'una manera molt breu i sintètica, les vull esmentar perquè es facin càrrec, senyores i senyors Diputats, que en depèn el fet que sobre l'educació a Catalunya tinguem facultats pròpies d'un poder polític, d'un autogovern, o d'una simple descentralització administrativa. És el registre públic de centres, de l'article 6; són la creació i el règim de funcionament dels centres integrats, de l'article 11; és la reglamentació dels requisits mínims per a garantir la qualitat de l'ensenyament, de l'article 12; és el règim d'intervenció en el control i gestió dels centres per part dels professors, pares, personal no docent i alumnes, de l'article 16; són l'existència, les finalitats i el funcionament de les associacions dels pares d'alumnes, de l'article 18; és la necessària precisió que les competències administratives de l'article 19 són competència de l'Administració educativa de la Generalitat de Catalunya i només d'ella; són la reglamentació de la creació, classificació i funcionament dels centres experimentals, de l'article 21; és la denominació dels centres corresponents a cada nivell educatiu, de l'article 22; és l'esquema orgànic dels centres, reflectit en l'article 24; és el règim de llur direcció, govern i règim financer, dels articles 25, 26, 27, 28, 29, 30 i 31 de la Llei Orgànica; són l'existència i l'abast de l'ideari educatiu, una de les qüestions més polèmiques, com tots vostès saben, dels centres privats, de l'article 34; és el contingut mínim del reglament de règim interior de cada Centre privat, del mateix article 34; els deures dels alumnes dels centres privats, de l'article 37; la participació dels alumnes en els centres privats, de l'article 38, i el règim disciplinari dels centres privats, de l'article 39.

Hem d'impugnar la inconstitucionalitat d'aquesta llei orgànica que desprèn, a través de tots aquests articles, uns poders que corresponen —segons l'article 15 de l'Estatut d'Autonomia, en correspondència sistemàtica amb l'article 27 de la Constitució, l'article 81 i l'article 149.1.30 de la Constitució— que corresponen plenament i perfecta a la Generalitat de Catalunya. I en demanar a aquest Parlament que aboni la nostra proposta, nosaltres expressem una actitud que no té res d'actitud partidista. Volem que el Parlament exposi la necessitat de fer funcionar un mecanisme institucional perfectament normal.

És clar que, de vegades, hi ha confusions. No hi ha en el nostre esperit de fer acusacions a ningú. I és cert que quan es va debatre en el Parlament espanyol la llei orgànica de l'Estatut de Centres, s'havien de resoldre moltes qüestions per a tota Espanya, i cada força po-

lítica en aquell Parlament va exposar la seva doctrina sobre política educativa. I és evident que nosaltres no varem ser els guanyadors, però ara no es tracta, de cap manera, de portar al Parlament de Catalunya una qüestió perduda per nosaltres al Parlament de Madrid, ans al contrari; no és aquesta la qüestió.

La qüestió és que el Parlament de Catalunya ha de debatre, no avui, sinó quan faci les lleis corresponents, les posicions de cadascuna de les forces polítiques que hi ha representades, sobre la política educativa que es vol per a aquest país, i el que no es pot fer és considerar que això que podem i hem de fer d'acord amb l'article 15 de l'Estatut, és una cosa que ja és feta a Madrid. Aquí no podem caure en actituds que estalviïn o que usurpin al poble de Catalunya el debat democràtic en aquest Parlament sobre quina política educativa volem seguir a Catalunya.

I és que el tema és greu. Recentment, s'han produït acords importantíssims, i que nosaltres felicitem, en matèria de transferències de serveis educatius. No sols ens en congratulem, sinó que ajudarem a fer que els aspectes més inacabats d'aquestes transferències, que són difícils —concretament la valoració de la part corresponent al cost de serveis centrals— puguin anar-se resolent de la manera més progressiva. Ara bé, què és una transferència de serveis, fins i tot quan es compleix ben bé el que diu l'Estat d'Autonomia, si no va acompanyada d'un poder legislatiu que el mateix Estatut reconeix, per a decidir com volem que sigui l'aparell educatiu que se'ns transfereix? És simplement una experiència de descentralització administrativa en matèria educativa. No és una experiència d'autogovern de l'educació per al poble de Catalunya, en funció de la construcció del seu propi projecte nacional.

I aquesta és la qüestió que hem d'abordar ara. Aquest és el tema de fons sobre el qual ens hem de pronunciar. Ens hem de pronunciar sobre si volem una Llei Orgànica de l'Estatut de Centres, que fa que la nostra política educativa sigui principalment determinada per decisions fetes a Madrid, o volem que, d'acord amb l'Estatut d'Autonomia, contradit per la Llei Orgànica de l'Estatut de Centres, el debat sobre la política educativa, el fem també aquí, i davant del poble de Catalunya, davant del poble de Catalunya i en el marc d'aquest Parlament, tinguem tots el valor d'expressar les nostres conviccions i les nostres posicions sobre quina educació volem per al poble de Catalunya.

Aquest és el fons de la qüestió. I com que es tracta d'una qüestió certament transcendent, jo voldria acabar la meua intervenció explicant que ens obliguen raons nacionals, ens obliguen raons jurídiques, i que no hi ha cap dramatisme de trencament de relacions amb els poders centrals, en iniciar desdramatitzadament, prudentment, amb fonament tècnic, amb responsabilitat, una acció d'inconstitucionalitat contra una llei estatal.

Aquesta és la situació davant la qual ens trobarem reiteradament, i hauran de reconèixer tots vostès, senyores i senyors Diputats, que tot i podent valorar d'una manera diferent la inconstitucionalitat de la llei, com a mínim, tots vostès hauran de reconèixer que hi ha ombres molt fosques de dubte d'inconstitucionalitat

sobre aquesta llei. I quan això es produeix, més enllà de les posicions pròpies de cada partit, fóra aconsellable, almenys aquest és el nostre punt de vista, que hi hagués una actitud al màxim d'unitària possible, a fi i efecte que el Tribunal Constitucional, que és la garantia objectiva i independent de fixació dels límits entre els poders de l'Estat i els nostres propis poders, pogués actuar.

D'aquesta manera farem possible, actuant així, que, com diuen els nostres clàssics de qualsevol partit polític, dels temps més recents però ja clàssics, des de Prat de la Riba, a Lluhi, quan s'han ocupat d'aquests temes, han dit sempre: «la qüestió de les transferències no és una qüestió de quantitat, això ho podem discutir sempre. És una qüestió de qualitat, i el que compta és la plenitud del poder per a disposar, precisament, en funció d'un projecte nacional, dels serveis que se'ns transfereixen.

Si nosaltres, avui, renunciem al planteig d'aquest recurs d'inconstitucionalitat, estem renunciant a la plenitud del poder polític de Catalunya en matèria educativa i quina credibilitat tindriem, senyores i senyors Diputats, demanant que l'Estatut es reformi, quan una cosa molt més assequible i senzilla, com és defensar a fons i plenament l'Estatut, que costa molt menys, no s'adopta? Per això, senyores i senyors Diputats, i acabant, els demano que votin favorablement la nostra proposta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per fer ús del torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Camps, del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió i per tal d'oposar-nos a la petició que aquest Parlament tramiti, o millor dit, acordi la interposició de recurs d'inconstitucionalitat que preveu l'article 41, paràgraf segon de l'Estatut d'Autonomia. Ens hi oposem per diverses raons. La primera és, efectivament, una qüestió de forma. No és aquesta la principal, senyor Prats. No és aquesta la principal. Però sí, com en tot bon procediment, les qüestions formals han de ser iniciades al davant. Jo no sé quina fonamentació jurídica pot sostenir l'afirmació que les condicions impossibles no són aplicables, com si no hi fossin. Aquesta frase és vàlida per a les relacions civils i mercantils, és vàlida per a una legislació contractual; mai no és vàlida per a una relació de dret públic. No ho és, entenem nosaltres.

Entenem que això ja ho va dir Justinià, i Justinià ja va marcar perfectament que el «Tibidabo...», etc.» Les condicions impossibles no són de compliment en els contractes. Però, realment, aquesta..., primer, no és cert que en dret públic, les condicions no siguin aplicables; en segon lloc, no és una condició impossible.

El terme de condició impossible no és aplicable al que preveu l'article 41 de l'Estatut. Per què? Perquè l'article 41 de l'Estatut no marca una condició impossible. L'article 41 de l'Estatut, que permet al Parlament de Catalunya d'interposar el recurs d'inconstitucionalitat, exigeix com a requisit previ el dictamen de l'organisme consultiu. Bé: aquesta exigència no és únicament de l'Estatut. És una exigència que preveu l'article 134

del Reglament i aquest Reglament va ser aprovat per unanimitat per aquesta Cambra, igual que l'Estatut. No només el Reglament.

Aquest article estableix que, arribat el cas que el Ple hagi decidit si interposa recurs d'inconstitucionalitat a què es refereix l'apartat c) de l'article 171 de la Constitució i el 41 de l'Estatut, serà preceptiu el dictamen previ de l'organisme consultiu.

Bé, i és evident, no cal argumentar-ho gaire llargament, que no estant constituït l'organisme consultiu, difícilment es pot interposar un recurs d'inconstitucionalitat.

Presentar aquest recurs representaria vulnerar, no solament el precepte fonamental que és l'Estatut de Catalunya —tornarem sobre aquest tema—, sinó vulnerar la mateixa Llei Orgànica del Tribunal Constitucional. Per què? Doncs, perquè l'article segon, perdó, l'article 32, apartat segon de la mateixa Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, que marca les vies per les quals es pot interposar aquest recurs, diu claríssimament que l'acord de la Comunitat Autònoma —en aquest cas, del Parlament— que interposés aquest recurs, hauria de comptar amb el previ acord adoptat degudament. I és molt evident que aquest requisit, aquest acord en plena forma consisteix, precisament, en el dictamen de l'organisme consultiu.

I se'ns pot dir que això és un argument formal. Bé, jo no sé si és un argument formal. En tot cas, jo diria més aviat, que és un argument estatutari, que és un argument de dret substantiu. És un argument substantiu perquè no és, en principi, seriós, valgui la paraula, que es forci, eventualment, el Ple del Parlament a prendre un acord sense el suport tècnic-jurídic que es preveia —i ho dèiem a la Junta de Portaveus l'altre dia— i és el que vol l'article 41 de l'Estatut i el que vol l'article 134 del Reglament.

Va ser llargament debatut aquest article, i tothom per unanimitat, en aquest article, va estar d'acord que el dictamen de l'organisme consultiu era el suport bàsic per a la decisió, gravíssima decisió, del Ple d'aquest Parlament, d'interposar un recurs d'inconstitucionalitat. I podrà polemitzar sobre si aquest dictamen de l'organisme consultiu ha de ser previ a l'acord del Parlament o posterior. Això, evidentment, la interpretació pot ser realment discutible. El fet que digui previ sembla realment que ha de ser previ al Ple. No tindria, en principi, sentit, que el Ple es pronunciés per interposar un recurs d'inconstitucionalitat, i posteriorment l'organisme consultiu emetés un dictamen que pogués contradir, o deixar, millor dit, l'organisme consultiu vinculat per l'acord del Ple. És molt evident que l'organisme consultiu, en el seu dia —no sabem encara quina serà la normativa concreta que s'esdevindrà en aquesta llei—, però és molt evident que l'organisme consultiu, no ho dubtem, farà un dictamen previ, evidentment, no vinculant, no vinculant, que servirà de suport al Ple, i el Ple lliurement —lliurement el Ple: la Cambra és política, la Cambra no és jurídica— el Ple lliurement decidirà si accepta aquest dictamen o bé, fins i tot, desoïnt la voluntat d'aquest dictamen, interposa o no el recurs.

El que és evident és que aquest argument ens sembla

absolutament clar i, en aquest cas, la intervenció podria donar-se per conclosa. Però no és únicament, no és únicament aquest argument formal el que ens mou a dissentir i a demanar a la Cambra que no doni suport a aquesta iniciativa.

Nosaltres no entrarem a discutir, no entrarem a discutir el contingut de l'Estatut de Centres Docents. No entrarem a discutir-lo, concretament, perquè estíem que no és oportú fer-ho en aquesta Cambra; no entrarem a discutir tampoc, detalladament, l'argumentació que de l'escrit del Grup Socialista es desprèn —valgui dir que aquesta exposició respon a una mentalitat jurídica cartesiana que jo em permeto de felicitar des d'aquesta tribuna—, però el que és evident és que les raons per les quals nosaltres ens hi oposem no són formals, són de fons i les direm.

Podríem també comentar aquesta argumentació socialista; podríem dir, per exemple, que no estem d'acord amb l'afirmació que les modificacions de la llei orgànica —si ho preveu la mateixa llei orgànica— no puguin tenir lloc. No entenem per què és inconstitucional que la mateixa llei orgànica estableixi com a mecanisme de la seva pròpia aplicació un sistema de modificació d'aquesta mateixa llei. Seria inconstitucional si la llei de rang jeràrquic inferior substituís el mecanisme de canvi d'aquesta llei, però si la mateixa llei ho estableix, no ho entenem.

En segon lloc, no se'ns acut per què, per què es pot dividir tan clarament l'article 27 en les determinades lleis; no entenem, en principi, aquesta categoria de lleis orgàniques i lleis bàsiques, dividint i desglossant l'article 27, quin suport constitucional té. No l'entenem. Però, en fi, en aquests arguments, hem dit que no hi volíem entrar.

L'argument polític de fons, pel qual se'ns fa demanar a la Cambra que no doni suport a aquesta pretensió d'interposar recurs d'inconstitucionalitat, és, diguem-ne, una qüestió política de fons.

En primer lloc, nosaltres som absolutament refractaris al fet que en aquesta Cambra es reproduïxin els debats del Congrés de Diputats. És cert, aquest és un tema, potser, que pot tenir algun aspecte diferent, però, no ens enganyem, el que pot representar aquí és discutir novament l'Estatut de Centres Docents, que va ser una llei que en el Congrés de Diputats va marcar postures diferents en Grups parlamentaris que estan en aquesta Cambra. I no és bo, no és bo, genèricament, i tampoc no ho és en aquest cas, repetir el debat sostingut al Congrés de Diputats.

En segon lloc, deixin-m'ho dir, senyors i senyors Diputats, ben clarament, el nostre Grup és, en principi, refractari a exercir la legitimació activa davant del Tribunal Constitucional. M'explicaré.

Estem absolutament d'acord amb l'afirmació del Grup Socialista, en l'escrit que comentem, segons la qual la distribució de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes en el sistema constitucional vigent, és una funció exclusiva, per joc sistemàtic, de la Constitució i l'Estatut d'Autonomia respectiu. Absolutament d'acord, absolutament d'acord.

És evidentment en aquest joc de dialèctica, fronterera

en diria jo, entre l'Estatut i la Constitució, on s'han de moure les relacions Estat-Generalitat. Bé, l'Estatut és la norma bàsica de Catalunya i, per tant, una segona afirmació: nosaltres entenem que l'Estatut és superior a les lleis orgàniques. Sé que això pot ser discutit, però si més no pel que fa al procediment de la seva elaboració i aprovació, ens permet de dir que l'Estatut, com a mínim, és una supra-lei orgànica. D'això, d'aquestes dues afirmacions, d'aquesta dialèctica única que s'ha d'establir entre Constitució i Estatut, i en aquesta funció jerarquitzada, subordinada a les lleis orgàniques, se'n desprenen dues conseqüències: primera, ens cal desenvolupar l'Estatut —és la nostra missió—, d'acord amb l'article 15; purament i simple que el Parlament legisli. Fins i tot diria que s'ha de legislar amb voluntat expansiva, l'article 15 amb voluntat expansiva, i això vol dir arribar fins on calgui, en el sostre estatutari, sense vulnerar la Constitució. I que no se'ns digui que a nosaltres no ens preocupen les lleis orgàniques de centres docents, no és això; simplement diem que el nostre llistó, el nostre punt de mira, és l'Estatut. Si se'm permet, el que ens interessa són els traspassos en matèria educativa que ha adoptat la Comissió Mixta de Traspassos Administració central-Generalitat, ens interessa, tal com ha marcat el ponent senyor Federic Rahola, el fet que amb aquests traspassos s'ha aconseguit d'omplir tot el marc que permet la Constitució a l'Estatut. Aquest és el tema: omplir el marc total de la Constitució i l'Estatut, que totes les remissions normatives que en favor de l'Administració fa l'Estatut de Centres Docents, corresponguin a Catalunya, entesa l'Administració com a Generalitat. Això és el que ens preocupa. Bé, aquesta era una primera conseqüència. Una segona conseqüència és...

Bé, així vostès descarten absolutament la legitimació activa per comparèixer davant del Tribunal Constitucional? És que aquesta és una norma dramàtica que no té aplicació? És que el Parlament de Catalunya no està facultat per a comparèixer davant del Tribunal Constitucional? Evidentment que sí. El que hem dit és que nosaltres hem de legislar, i, per entendre'ns, qui ens ha de posar, en tot cas, el recurs d'inconstitucionalitat no és el Parlament de Catalunya, sinó les forces estatals. Aquesta és la nostra intenció. I —segona conseqüència— no renunciem al Parlament, Catalunya no renuncia a la seva legitimació activa per tal de comparèixer com a actor —valgui la deformació professional— davant del Tribunal Constitucional en funció d'una vulneració de l'Estatut, però llavors hi ha d'haver un requisit, entenem nosaltres, i aquest no és un requisit jurídic, és un requisit polític: Catalunya ha d'anar-hi unida, Catalunya ha d'anar-hi absolutament unida, si és possible; bé ha de ser un acord unànim de la Cambra, el fet de dirigir-se al Tribunal Constitucional. Només en aquest cas, Catalunya podrà tenir no unes garanties jurídiques, que hi són sempre, sinó la solució, la veritable solució que el Tribunal Constitucional —una decisió del Tribunal Constitucional— no divideixi Catalunya. No estem nosaltres per a recordar ni el sis d'octubre, ni estem per a recordar la Llei de Contractes de Conreu. No és aquest el tema. Però sí que em permetran les senyores i

els senyors Diputats que acabi amb aquesta conclusió, amb unes paraules que amb ocasió, precisament, de la discussió de la Llei de Contractes de Conreu va dir, en aquesta mateixa Cambra, en Pau Romeua: «L'Estatut —i aquestes paraules són, crec, aplicables, ara, al que ens trobem— no és consolidat, l'estem consolidant, intentem consolidar-lo pas per pas, i per a consolidar-lo necessitem una política d'unió de tots els catalans. No necessitàvem una política de divisió, que pot ésser fonamentada, si ho volem, en ideals i en aspiracions tan nobles i legítims i respectables com vulgueu, però que serà tan noble o més noble i més respectable encara quan pugui sotmetre's a una conveniència superior de tota la comunitat. Entenem que avui Catalunya no pot plantejar, no ha de plantejar, un recurs d'anticonstitucionalitat. Gràcies, senyors Diputats; moltes gràcies senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Joan Prats desitja fer ús del dret de rèplica? Recordo que el dret de rèplica consisteix en una intervenció de cinc minuts.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies per l'elogi cartesià que m'ha fet el senyor Camps. Jo, francament, no sabia en quina escola de pensament jurídic classificar les seves opinions. Quant al requisit formal, d'una manera molt breu i sintètica: senyor Camps, no és per aquí. És a dir, a l'organisme consultiu, quan estigui creat, fins i tot se li pot produir una situació en què no tingui temps d'emetre un dictamen, i, aleshores, què passarà? Que no podrem imposar un recurs d'inconstitucionalitat. ¿I haurem de deixar que sigui trepitjat el nivell de competències de l'Estatut? ¿I si és d'una altra manera, senyor Camps? És evident que vostè està reconeixent que podrem reobrir la qüestió un cop estigui constituït l'organisme consultiu, a base de demanar un dictamen previ preceptiu i considerar reobert el termini de tres mesos, des de la constitució de l'Organisme Consultiu, per a replantejar la qüestió. Suposo que, aleshores, vostè mateix s'adona que això entra en contradicció amb l'acord que jo he llegit abans, de 14 de juliol de 1980, del Tribunal Constitucional. És a dir, les seves argumentacions ens porten a una conclusió formalment molt clara: que no es poden interposar recursos d'inconstitucionalitat. I no és una conclusió del tot formal, sinó que té una matèria política clara que coincideix amb la posició política de fons amb què vostè expressava o concloïa la seva argumentació jurídica i política: que no s'han d'interposar, en aquest moment, recursos d'inconstitucionalitat. Això, què vol dir? ¿Que ens neguem a fer ús d'un mecanisme que nosaltres volem desdramatitzat, que volem apartidista, en defensa del sostre de competències reconegut per l'Estatut a la Comunitat Autònoma de Catalunya? De cap manera. Aquesta no és la nostra posició, i aquesta posició, nosaltres no la podem acceptar.

I que no se'ns digui que el que nosaltres hem de fer és mirar l'Estatut, i que com que l'Estatut ens dona competència legislativa en matèria executiva, quan arribi l'hora, ja legislarem i aleshores que sigui l'Estat qui interposi el recurs d'inconstitucionalitat. Això sí que és cridar situacions més greus i més difícils de guanyar davant del Tribunal Constitucional. Perquè tots vostès

saben que el transcurs del temps i el principi de la seguretat jurídica fan molt més difícil de guanyar les qüestions, fins i tot quan es té raó legal i raó política, perquè s'han creat situacions de facto que a un Tribunal li costa molt més de canviar. Conseqüentment, no són aquestes les argumentacions que ens poden convèncer. Les argumentacions són de caire polític, i són argumentacions que deuen la construcció a Catalunya des d'una lògica constant de negociació i de pressió sobre el Govern de Madrid, i no veuen la construcció de les institucions de Catalunya com una conseqüència obligada d'un Estatut que la lluita del poble ha aconseguit d'imposar. Quan hi ha transferències no hi ha la victòria d'una negociació, hi ha la victòria en l'aplicació d'una obligació que té l'Estat de transferir-nos el que és nostre, d'acord amb l'Estatut d'Autonomia; i quan l'Estat, potser d'una manera, d'una manera que no és... —nosaltres no condemnem una voluntat antiautònica, ni tan sols del Govern— és que hi ha ambigüitats, i l'Estat pot entendre que el sostre de l'Estatut és més baix que el que nosaltres entenem que és clarament el sostre de l'Estatut. I en aquests casos, sense voler fer una baralla política partidista d'aquestes qüestions, nosaltres volem que es faci ús, sense partidisme, sense dramatització, sense res del sis d'octubre, senyor Camps, del qual nosaltres no hem parlat —hem rebutjat aquesta perspectiva ja de bell antuvi—, resulta que aleshores se'ns diu que això no. És evident que si s'exigeix la unanimitat per a fer aquests plantejaments, el Consell Executiu mai no presentarà cap recurs d'inconstitucionalitat, i està renunciant el Consell Executiu a una funció de defensa de l'Estatut que expressament li confia la Constitució i la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional. No, senyor Camps, amb això no pot convèncer. El que passa és que tampoc no serveix l'argument d'unanimitat —i amb això acabo—, perquè la unanimitat ha de ser per a la defensa de l'Estatut i, evidentment, els qui divideixen són els qui per raons de compromisos amb forces polítiques, o potser amb forces socials, evidentment, no estan en condicions de fer la força unànime per a guanyar el sostre màxim de l'article 15 de l'Estatut d'Autonomia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Jaume Camps té la paraula per a rectificar.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Bé, en primer lloc, i jo no sé si l'agraïment per la paraula cartesià ha estat irònic —en tot cas era fet amb tota la voluntat de reconèixer un fet, no és un garbuix d'arguments, és un recurs ben estructurat, ho volia posar en contacte, ho volia posar en coneixement—, jo no definiré de quina escola jurídica sóc, no hi arribo. En tot cas, no és l'argument formal, ho he dit i ho hem repetit, no és l'argument formal, és a dir, nosaltres entenem que efectivament estem per a complir l'Estatut, estem per a complir-lo fins a les últimes conseqüències. Bé, i hi ha un requisit, hi ha un requisit que jo crec que no és formal, que és substantiu, que hi ha d'haver un dictamen; que no se'ns digui que és impossible llavors, que no hi haurà temps. Evidentment que no hi haurà temps. Bé, un recurs d'inconstitucionalitat no es presenta en un ter-

mini de dos dies, vull dir: hi ha tres mesos des que es veu una llei que pot ser anticonstitucional. Hi ha temps més que suficient per a demanar, és a dir, no parlem d'hipòtesi de futur dient que no es podrà tenir aquest Dictamen. El fet és que hi és i que estem per a complir l'Estatut, no el Reglament del Parlament, l'Estatut, i l'Estatut, en l'article 41, marca que ha de muntar un organisme consultiu. Per què? Perquè la Cambra, la Cambra política, necessita un suport tècnic, un suport jurídic-tècnic, el necessita, li cal. Perquè és seriós que sigui així, i perquè cal que hi sigui, perquè l'Estatut ho diu, simplement. Però repeteixo que no és aquest l'argument formal. Ningú no ha parlat —i jo ho he exclòs expressament— de sis d'octubre i de Llei de Contractes de Conreu, no ho he dit. He dit que ho excloïa, he dit que aquesta —n'estava convençut— no era la voluntat del Grup Socialista en plantejar això, i, en tot cas, si no ha quedat clar ho repeteixo: estic absolutament convençut que no és voluntat del Grup Socialista d'instaurar un petit sis d'octubre. N'estic convençut. En fi, em sembla que és òbvi, d'altra banda. El que sí que he dit, i ho mantenc, senyor Prats, és que nosaltres som refractaris a exercir la legitimació activa davant del Tribunal Constitucional, i això és una posició política, no és una posició jurídica, és una posició política. Nosaltres no anirem al Tribunal Constitucional, si podem, mai com a actors, hi anirem com a demandats. Per què? Perquè volem aplicar l'Estatut. I jo dic que volem aplicar l'article 15, volem desenvolupar l'article 15, i, permetin-me la paraula, no ens fa res que es pugui polemitzar sobre si una Llei Orgànica vincula o no l'article 15; en tenim prou amb una cosa; en la famosa discussió Addicional Tercera, parla —segurament té raó el senyor Prats— de forma reduïda, però em remeto a l'article 15 de l'Estatut. En tenim prou amb la remissió, encara que sigui parcial. L'article 15 de l'Estatut ens plau, ens converteix en subjectes d'actiu d'una legislació de desenvolupament que pot anar fins on? Fins al sostre màxim de l'Estatut. Per al que no estem és per a interposar recursos d'inconstitucionalitat com a part activa, legitimats activament, quan això pot comportar —ho ha dit el senyor Prats— la declaració d'anticonstitucionalitat d'aquesta Disposició Tercera. Podria ser i podrien ser coses més greus, encara. Resulta que pel caire d'aquest recurs ens podríem trobar que ens declaraessin anticonstitucionals els traspassos que acabem d'assolir, dient que no correspon a una competència plena, sinó a una competència exclusiva, en mala hora perduda de l'Estatut de Sau ençà. Ens hi podíem trobar, ens podíem trobar amb això, que la competència, o els traspassos que hem tingut, no fossin considerats competència plena, fossin considerats competència exclusiva. No hi volem jugar, en aquest joc, i dic joc amb tot el respecte, dic joc jurídic, tècnic-jurídic. Nosaltres preferim ser legitimats passivament: primer punt. Segon punt: no diem que el Parlament renunciï —i ho he dit, ho recordo expressament—, a la seva potestat legítima, plena, d'exercir el recurs d'anticonstitucionalitat. No diem això ni tampoc hem dit que calgui la unanimitat, dic i diem i repetim que seria bo que quan Catalunya, quan el Parlament vagi davant del Tribunal Constitucional, legitimat activament, ho faci amb la màxima majoria possible d'aquesta Cambra. I això és

un desig, és una posició política, no una posició jurídica. Evidentment, el Consell Executiu no renuncia —n'estic convençut— a l'exercici d'aquesta facultat. Seria bo, tanmateix, que tingués sempre el suport de l'Organisme Consultiu, un dictamen favorable, bo seria que tingués el ple suport d'aquesta Cambra. I això, senyor Prats, no són posicions jurídiques, són posicions polítiques.

Gràcies, senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Entrem ara en el torn d'intervenció dels Grups. ¿El Grup Andalusista desitja fixar la seva posició?

El Sr. ACOSTA: No.

El Sr. PRESIDENT: No. ¿El Grup d'Esquerra Republicana? (Pausa.) Té la paraula el Diputat senyor Vicens.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Unes paraules prèvies a la intervenció del nostre Grup sobre la qüestió de fons. En aquest debat, evidentment, no ens estem pronunciant sobre el contingut general de la Llei Orgànica de l'Estatut de Centres Docents; en aquest debat ens pronunciem sobre la constitucionalitat o inconstitucionalitat d'alguns articles. Sembla que és inútil que jo faci aquesta declaració prèvia, perquè, al contrari, el nostre Grup té molt d'interès a deixar-la molt clara, perquè el nostre Grup està en contra del contingut general de l'Estatut de Centres Docents i hi ha estat en contra, no des d'ara, sinó des del principi de la discussió. El nostre Grup va votar en contra, a les Corts, de l'Estatut de Centres Docents. I vull deixar això ben clar, perquè certs òrgans de premsa, erròniament, han atribuït a Esquerra Republicana de Catalunya una abstenció a les Corts. Vull que quedi clar que en el Congrés dels Diputats, on teníem un sol Diputat, el Diputat Barrera, Esquerra Republicana no va poder votar perquè el senyor Barrera havia tingut un accident de cotxe i era a la clínica. Però els nostres Senadors, al Senat, a Madrid, van votar en contra de l'Estatut de Centres Docents. Llei d'inspiració dretana que està fonamentalment en contra del que és el criteri del nostre partit. Dit això, i un cop quedi ben aclarit, entro en el fons de la qüestió.

Volem dir, d'entrada —no volem mantenir cap «suspense»—, que votarem en contra de la proposta del Grup Socialista. (*Remor de veus en un sector de la Cambra.*) Per tres tipus de raons: raons de forma, raons de fons i raons d'oportunitat. Raons de fons... Començaré per les raons de forma. En el debat s'ha alludit ja llargament a la qüestió de l'exigència del Dictamen del Consell Consultiu, que està clarament preceptuat en els articles 41 de l'Estatut i el 134, paràgraf 2, del Reglament del nostre Parlament. Les frases són radicals; a l'Estatut: «Exigirà com a requisit previ.» En el nostre Reglament: «Serà preceptiu el dictamen previ.» Volem subratllar el que ens sembla una lleugeresa del Grup Socialista, de despatxar en l'escrit que estem debatent, en quatre línies i mitja al final de més de sis pàgines de text, la qüestió aquesta, dient simplement que s'ha d'entendre com a no posat jurídicament, el re-

quisit del dictamen previ, mentre no s'hagi constituït l'Organisme Consultiu. El Portaveu del Grup Socialista, ara, en aquesta tribuna, ha dit que era un requisit impossible, ha afegit aquesta particularitat. Requisit impossible! La no constitució del Consell Consultiu és imputable a la Generalitat en el seu conjunt, en el seu conjunt, per tant, també a aquest Parlament. I si el Parlament volia interposar un recurs d'inconstitucionalitat, abans podia i havia de constituir el Consell Consultiu. Si anem d'aquesta manera al Tribunal Constitucional, ja veuen, senyores i senyors Diputats, amb quins arguments poden trobar-nos en el Tribunal. Es tracta d'una qüestió essencial. El que estem discutint és la sobirania del Parlament de Catalunya. Volem dir que el nostre Grup, en rigor, i si hagués calgut, hauríem admès el dictamen d'una Comissió de juristes de reconeguda solvència i competència, però el Grup Socialista, que ha tingut temps des del 15 de juliol per a parlar-nos d'aquesta qüestió, ens presenta la seva proposta dotze dies abans de finir el termini. D'aquesta manera, el Parlament de Catalunya no pot anar a presentar-se davant del Tribunal Constitucional, sense tenir ni un dictamen d'un grup de juristes.

Raons de fons. Són de dues menes: primera, l'argumentació del Grup Socialista es basa en el fet que la competència de la Generalitat en matèria d'ensenyament es mesura per la precisió prèvia dels mínims de la competència estatal. I diu que, de fet, aquesta precisió prèvia es mesura per l'expressió «sens perjudici» que és en l'article 15 de l'Estatut, tan debatut. Que l'expressió «sens perjudici» equival a «competència d'excepció». Hem de dir que el nostre Grup no està d'acord amb aquesta interpretació del Grup Socialista. La limitació de competències entre la Generalitat de Catalunya i l'Estat ve fixada per les expressions «competència plena» i «competència exclusiva». «Competència plena», en l'article 15 que debatem, i «competència exclusiva» en l'article 9, que enumera totes les competències que són exclusives de la Generalitat. I la prova que és aquí on resideix la delimitació de la frontera entre les competències de la Generalitat de Catalunya i de l'Estat, està a la simple lectura de l'article 9 de l'Estatut de Catalunya, on, amb desgraciada freqüència, s'insisteix en la mateixa expressió «sens perjudici», utilitzada pel partit Socialista, referint-se a qüestions de competència exclusiva. Llegeixo, de l'article 9, paràgraf 5: «Patrimoni artístic, històric, monumental, etc., sens perjudici d'allò que disposa el número 28 de l'apartat de l'article 149 de la Constitució»; paràgraf 7: «Investigació, sens perjudici d'allò que disposa el número 15 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució»; paràgraf 8: «Règim local, sens perjudici d'allò que disposa el número 18 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució»; paràgraf 10: «Monts, aprofitaments i serveis forestals, etc., etc., sens perjudici d'allò que disposa...»; paràgraf 15: «Ferrocarils, transports terrestres, marítims, fluvials, etc., sens perjudici d'allò que disposen els números 20 i 21 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució», i paro de llegir tots els altres, perquè els coneixen els senyors Diputats i dispenso únicament de deu minuts en aquesta intervenció. Em sembla que és

claríssim que la veritat és que la responsabilitat de les limitacions de les competències de la Generalitat, la tenen els que, en matèria d'ensenyament, van pactar la retallada del projecte de l'Estatut de Sau, reduint el que allà estava determinat com a competència exclusiva a simplement competència plena. I aquesta responsabilitat, la tenen tots els que van pactar aquesta retallada. Tant els que ara ens vénen a demanar que el Parlament de Catalunya interposi un recurs d'inconstitucionalitat, com els que han consumit un torn en contra, que també tenen la seva responsabilitat en aquesta matèria. Però, aleshores, vull dir que des del punt de vista de les qüestions de fons, tenim un segon argument del qual volem parlar. No és Esquerra Republicana de Catalunya qui va pactar la retallada de «competència exclusiva» a «plena» —és una insistència tal vegada excessiva, però que convé subratllar.

Segon punt, des del punt de vista de fons. Aquest segon punt deriva de la nostra exigència nacionalista. Nosaltres pensem que el Parlament de la nació catalana ha de legislar utilitzant la sobirania que entenem que tenim; que sigui l'Administració central de l'Estat la que recorri davant del Tribunal Constitucional. I que ho provi, que la prova va a càrrec de l'actor. El Parlament de Catalunya no pot estar cada dia llegint íntegrament les lleis, els decrets lleis, les ordres ministerials, els reglaments i els decrets que surten en el BOE. (*Rialles en un sector de la Cambra.*) L'actitud que defensem ara, des d'aquesta tribuna, és l'actitud que va tenir la Generalitat Republicana, i cito això perquè l'orador del Partit dels Socialistes de Catalunya ha fet referència a una sèrie de Diputats d'aquella Generalitat. Aquells Diputats, i tot el Parlament de Catalunya, en l'etapa republicana, va tenir l'actitud que defenso ara. El Parlament legisla utilitzant la sobirania que entenem que tenim, i voldríem que aquest Parlament tingués aquest mateix punt de vista nacional. Una reflexió final a aquest punt. Al Tribunal Constitucional no hi ha cap català. Més: personalment, jo tinc dubtes que hi hagi alguna persona que entengui els problemes de Catalunya, en aquell Tribunal Constitucional. ¿És que en aquestes condicions hem de demanar a un organisme d'aquesta classe que sostingui uns drets del Parlament de Catalunya? (*Remor de veus.*)

Finalment, i amb això acabo, raons d'oportunitat. Amb franquesa, senyors del Grup Socialista, d'oportunitat, que no d'oportunisme polític. (*Remor de veus.*) Vull dir, amb franquesa, que ens hauria agradat de demanar que aquesta sessió fos secreta. Que ningú no se n'estranyi, d'això que acabo de dir. Es tracta d'un debat; en el Ple debatim qüestions de la política nacional de Catalunya i no debatem sobre posicions de partit. Però malgrat que no estic cobert per una sessió de caràcter secret, vull plantejar aquesta pregunta: ¿És que ens podem permetre una sentència contrària, que assenti jurisprudència, que posi en perill el que estem aconseguint? La jurisprudència contrària donaria armes a tots aquells que s'oposen que Catalunya tingui competències àmplies, i tots sabem molt bé que n'hi ha que volen aquestes armes. Nosaltres, que hem estat sempre contra l'ambigüitat de l'expressió «competència plena», i que ho hem repetit sempre i a tot arreu, no volem ara

que es donin armes als qui volen una interpretació de l'Estatut restrictiva, lesiva, contrària als interessos de Catalunya...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Vicens, li prego que abregui i que acabi molt ràpidament.

El Sr. VICENS: Acabo ara mateix, senyor President. Hauria parlat més clar si hagués estat cobert per una sessió secreta, però aquest no és el cas, i, a més, em veig obligat a posar un punt final. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Grup parlamentari Centrista desitja, crec, fer ús de la seva possibilitat d'intervenció per a explicar la seva posició. En el seu nom té la paraula el Diputat senyor Agustín Luna.

El Sr. LUNA: Muy Honorable señor Presidente del Parlamento, señoras Diputadas, señores Diputados. Nuestro Grupo parlamentario de Centristas no quiere, desde luego, replantear la discusión de fondo, ideológica, que se ha planteado en Madrid, sobre el punto ahora debatido, y en el que las diferentes fuerzas políticas representadas en este Parlamento votaron a favor o en contra en el Congreso o en el Senado. Tampoco queremos plantear aquí una cuestión necesariamente de oportunidad, en un momento, además de transferencias sobre la materia. Pero sí queremos plantear nuestra disconformidad con la propuesta del Grupo Socialista para que este Parlamento pueda tomar el acuerdo de interponer un recurso de anticonstitucionalidad, o de inconstitucionalidad, por una serie de razones. Unas de carácter más estrictamente formal, otras de carácter más de fondo, pero, en definitiva, por ser jurídicas, en cierto modo de carácter formal.

¿Qué duda cabe de que el Parlamento está legitimado por la Constitución para interponer recurso de inconstitucionalidad? ¿Qué duda cabe, también, de que es un mecanismo normal, en un régimen de carácter democrático? Lo tiene el Parlamento de Cataluña porque lo dice el artículo 162.1, a) de la Constitución, la tiene el Parlamento de Cataluña porque lo dice el artículo 32.2 de la Ley Orgánica del Tribunal Constitucional. Ahora bien; ocurre que si se tiene la legitimización, hay, sin embargo, ciertas modalidades impuestas legalmente para el ejercicio del poder de recurrir ante el Tribunal Constitucional. El artículo 41 del Estatuto de Cataluña, y, consecuentemente, porque no podía hacer otro este Parlamento, el artículo 134.2, del Reglamento de funcionamiento de este Parlamento. Estas dos normas determinan que la facultad de interponer recursos de anticonstitucionalidad ante el Tribunal Constitucional se ejerce mediante un procedimiento especial, en cuanto a la formación de la voluntad, es decir, el acuerdo del Parlamento de Cataluña. Y este procedimiento incluye la exigencia del dictamen previo al que se refiere el artículo 41 del Estatuto y el 132.2, del Reglamento de este Parlamento.

Nos encontramos entonces con que el Estatuto de Cataluña, que institucionaliza el funcionamiento de todos los órganos de la Generalidad, Consell Executiu, Parlament, etc., condiciona el ejercicio de la legitimación del Parlamento, para interponer recurso de anticonstitucionalidad, a que el Parlamento conozca, antes

de tomar acuerdo, el dictamen del organismo consultivo a que se refiere el artículo 41 del Estatuto. Nos encontramos, como decía antes, en una etapa de institucionalización. Una etapa de institucionalización en donde se han de poner las bases del funcionamiento de las instituciones catalanas y en donde se han de señalar —y de hecho lo señalan muchas normas, y es evidente que se señalen en el debate que ahora tenemos ante la Mesa, las modalizaciones, las modalidades, las condiciones, el modo de actuar de los órganos de la Generalidad. Por otra parte, ya se ha apuntado antes, me parece, por el representante del Grupo de Esquerra Republicana, que es el propio Parlamento de Cataluña quien puede decidir el momento de poner en práctica el procedimiento legal imprescindible para un recurso de anticonstitucionalidad, ya que la creación y la regulación del Consell Executiu corresponden exclusivamente a este Parlamento, a una ley de Cataluña; se refiere al artículo 41 del Estatuto.

Yo no acabo de comprender aquella afirmación de que cuando hay una cosa que no se puede cumplir se tiene como apuesta. Porque, en definitiva, estamos ante un sistema de funcionamiento, y si el sistema de funcionamiento no ha sido todavía arbitrado, es que a lo mejor no se puede actuar. El Estatuto, en esta materia, podría haberlo hecho perfectamente. No contiene ninguna disposición transitoria referente a lo que hay que hacer cuando no se ha establecido el Órgano Consultivo. Es decir que eso de que no funciona porque no está puesta, no es fácil de entender. Hay reglas de aplicación inmediata, todo el mundo lo sabe, y hay otras cuya aplicación incluye modalidades necesariamente normadas, como en nuestro caso, que no se han dado todavía en la realidad. El Parlamento tiene legitimación con estas modalidades para interponer recurso de inconstitucionalidad, pero ha de actuar en conformidad con lo dispuesto en el Estatuto de Cataluña, artículo 41. Y el Parlamento, además —y esto es lo importante, para no ir contra nuestros actos propios—, estaba en la línea perfectamente de legislación, de legitimidad en su desarrollo normativo, cuando trasladaba la normativa del artículo 41 del Estatuto al contenido del artículo 134.2 del Reglamento que este Parlamento aprobó, y esto es un dato importante a mi modo de ver, desde el punto de vista de la valoración política de las propuestas que se hacen ahora aquí, el día 24 de julio de este año, eso es, diez días después de la apertura del plazo para poder recurrir. Y el Parlamento conscientemente, y además consecuentemente con el Estatuto, recogió la misma normativa y la misma exigencia del dictamen previo el día 24 de julio de este año, en una votación que obtuvo, si no la unanimidad, no recuerdo exactamente, desde luego la mayoría de los votos de esta Cámara. Ni el Estatuto de Cataluña, artículo 41, ni el Reglamento de este Parlamento, artículo 134.2, tienen, en cuanto a la exigencia del dictamen previo, ninguna excusa en cuanto que no se previó, ni por el Estatuto ni por el Reglamento, una disposición transitoria que hiciera referencia al salto de tiempo en que no se pudieran aplicar aquellas normativas del Estatuto. Sí que lo hizo en otras cosas. Recuerden ustedes, por ejemplo, la Disposi-

ción Final Primera del Reglamento, que después adaptará una serie de puntos cuando se hayan llegado a cumplir ciertas previsiones de la autonomía de Cataluña desde el punto de vista de desarrollo legislativo, y en esta materia no lo hizo.

En consecuencia, el Parlamento, desde nuestro punto de vista, no puede tomar acuerdos de interposición de recurso de inconstitucionalidad sino a través del procedimiento predispuesto en los artículos 134 del Reglamento y 41 del Estatuto. Es más, diría yo, que un acuerdo del Parlamento sin observar el procedimiento específicamente predispuesto por la ley, no sólo incluiría que este Parlamento va contra sus propios actos, lo cual es posible políticamente, pero no es una buena línea —no es una buena vía parlamentaria ir contra los propios acuerdos del día 24 de julio—; no sólo significaría —ya que entro un poco en el juego de cierta argumentación de la propuesta del Grupo Socialista— un acuerdo de interponer recurso ir en contra del propio Estatuto, es decir, una modificación práctica del Reglamento de este Parlamento sin pasar por la vía ordinaria de modificación del Reglamento, sino lo que sería más: una presentación de un recurso de inconstitucionalidad sobre las bases que hoy se pretende, sería antiestatutario, e incluso podría rechazarse su tramitación por ser antiestatutario, lo cual no sería bueno realmente para Cataluña, como ya ha dicho alguno de los que me han precedido antes en el uso de la palabra.

Pero es que quizá, aparte de estas razones puramente formales, hay también otras razones de orden formal, porque son jurídicas, pero con algún mayor fondo en cuanto a la cuestión. A nosotros nos parece, y a mí desde luego me parece particularmente muy acertado, me parece una sabia medida, el que el Estatuto de Cataluña, en el artículo 41, exigiera el dictamen previo, antes de tomar un acuerdo, para interponer un recurso de inconstitucionalidad. Y eso porque creo que es bueno que las instituciones —y ahí cabe el acierto, la sabia medida de este artículo 41 del Estatuto de Catalunya— tienen que procurar, no ya asegurar una cierta moral —quien duda de que todos los parlamentarios de este Parlamento quieren acertar moralmente en bien de Cataluña—, sino más bien un acierto institucional a través de este dictamen previo que conozca el Parlamento con actuaciones e indicaciones de tipo jurídico, en un intento de acertar. Por otra parte, ese dictamen previo tendría una finalidad bien clara, a mi modo de ver, de la que se ha hablado en este Parlamento: sería un intento de desdramatizar algo que no debe dramatizarse, para que no lleguemos a situaciones que han indicado algunos miembros que han intervenido antes que yo. Por eso me parece que la reflexión que daría ese texto sería muy conveniente para la actuación de este Parlamento, para buscar, no un acierto moral, que presumo en la intención, sino un acierto institucional del que se deben preocupar todas las instituciones de la Generalidad de Cataluña.

Ahora bien, dicho esto, y para poner de relieve lo interesante, lo oportuno, lo práctico para evitar discusiones, digámoslo así, en cierto modo voluntaristas, lo bueno que sería la existencia de ese dictamen previo,

que es requisito imprescindible para la tramitación de recurso, quiero hacer referencia a algunos aspectos del cuerpo del escrito con que el Grupo Socialista solicita el debate en esta Cámara al objeto de que esta tome el acuerdo de plantear un recurso de inconstitucionalidad. En concreto, en relación al artículo 27, en relación al artículo 81 y siguientes. Ya decía que no era mi propósito entrar en cuestiones de debate ideológico. Los Grupos de esta Cámara o los homólogos a Grupos de esta Cámara en Madrid han dicho clarísimamente su postura de fondo. Y el nuestro, desde luego, ha planteado en su lugar y en muchos sitios cuál es nuestra opinión respecto del principio de la libertad de enseñanza. Y aquí no tenemos nada más que decir, no hay que replantear la cuestión aquí. Pero quizá sí que sería interesante indicar, en relación a la oportunidad de este dictamen previo, ciertos puntos de vista sostenidos en el escrito en que se pide la convocatoria de este Pleno y el acuerdo, en cuanto a la interposición de recurso de anti-constitucionalidad por parte del Grupo Socialista. Se dice, por ejemplo, que la Ley del Estatuto de Centros es anticonstitucional porque va en contra del artículo 27. Eso se dice al final de este escrito, en el punto 3. Directamente, no. El propio Grupo Socialista dice que en función de la interpretación que se de al artículo 81, que puede ser válido. Porque, en efecto, se dice que va contra el artículo 81. Es posible que sí, es posible que no. Si se interpreta el artículo 81 desde el punto de vista de una interpretación literal de carácter minimalista, sí, habrá unos puntos del artículo 28 que sean constitucionales o anticonstitucionales, lo que dice el Estatuto de Centros. Pero es que resulta que todos los puntos del artículo 27, en orden a la libertad de educación están dentro de la Sección Primera del Capítulo II del Título Primero, que habla de los derechos fundamentales y libertades públicas. Por lo cual, una interpretación literal maximalista, la contraria, permitiría que todo fuera por la Ley Orgánica. Es decir que, como se ve, era interesante ver todas las posturas de tipo jurídico para que el Parlamento pudiera tomar una decisión. Y en este sentido es sabia, a mi modo de ver, la postura del artículo 41 del Reglamento de pedir ese dictamen previo.

Por otra parte, y acabo, señor Presidente, quisiera señalar que es hasta cierto punto extraña —a mí me ha parecido un tanto ambigua— aquella disquisición a la que ya ha hecho referencia algún otro parlamentario que me ha precedido en el uso de la palabra entre las leyes marco y las leyes orgánicas. La distinción en cuanto a la calificación de las leyes orgánicas y marco es una distinción, para unas, ley orgánica de carácter formal y, para otras, ley marco de carácter material. Es decir, se hace referencia a elementos de calificación de carácter heterogéneo, con lo cual no cabe duda de que podría haber una ley formalmente orgánica cuyo contenido material sea el propio de una ley marco. Es decir, que, de esta manera, realmente, nos encontramos con que hay la necesidad de tener un estudio previo mucho más profundo, para que el Parlamento tome postura, y estas dudas se hubieran disipado con esa sabia norma del artículo 41 que prevé el dictamen previo. En este sentido, señor Presidente, no nos es posible acceder al

punto de que se acuerde por este Parlamento la interposición del recurso de inconstitucionalidad. Incumpliríamos nuestro propio Reglamento del Parlamento, votado en fecha posterior al comienzo del plazo de los tres meses, y sobre todo sería antiestatutario, artículo 41 del Estatuto de Cataluña. Y además sería políticamente una cuestión grave que nosotros empezásemos a funcionar en esta posibilidad de legitimación que tenemos de interponer el recurso de casación ya pasando por encima de un precepto del Estatuto. Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicar la posició del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula la senyora Teresa Eulàlia Calzada.

La Sra. CALZADA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la qüestió portada al Parlament, presentada pel Grup Socialista i avalada per nosaltres perquè tingüés caràcter d'urgència, és, per al nostre Grup d'una extraordinària importància. Cal veure, per tant, per què té per al nostre Grup aquesta importància. En primer lloc, per la temàtica. Tracta de l'ensenyament, tracta del sistema educatiu, i aquest és, per a nosaltres, i espero que per a tots vostès, un dels camps fonamentals i un dels eixos fonamentals i principals per a la reconstrucció nacional de Catalunya. Esperem i volem que el tema educatiu sigui present en aquesta Cambra d'una forma constant, a fi que es puguin buscar-hi les solucions necessàries per a avançar en la superació dels problemes que tenim plantejats.

En segon lloc, per a nosaltres, el tema que avui debatem és important perquè durant el curs passat, i també durant aquest curs, amplis sectors de la població han tingut una preocupació constant per la forma i el fons de la llei que ara estem debatent, sobretot per veure si aquesta llei pot ser anticonstitucional. És bo, per tant, que el nostre Parlament no estigui d'esquena als problemes i a les preocupacions del nostre poble.

Però, en tercer lloc, i aquesta potser seria la raó per la qual creiem que avui cal debatre aquest tema, és perquè el Parlament de Catalunya, a més de les tasques que ha de realitzar, pròpies i directes, que estableix l'Estatut, ha d'estar atent a fi d'evitar que altres organismes ocupin el nostre espai i puguin quedar lesionats els nostres drets i la nostra capacitat d'autogovern. És, com a mínim, per aquestes tres raons que nosaltres creiem que estem debatent un tema fonamental i que, per tant, no es pot interpretar, en aquesta sessió d'avui, que aquest debat que estem realitzant avui és un simple tràmit, i no es pot interpretar que portar aquí, al Parlament, aquest debat, vol dir sucursalitzar el Parlament de Catalunya.

Confio, també, que aquests tres elements, aquests tres aspectes que ens porten a nosaltres a considerar el tema com a molt important, siguin compartits per la resta de la Cambra.

Abans d'entrar en el tema concret, voldriem, de tota manera, i sense ànim, això sí, d'entrar en el contingut filosòfic de la Llei Orgànica de Centres Escolars —per tant, no enumeraré aquí les crítiques que nosaltres vam presentar en el seu moment, quan es discutia al Parlament de Madrid; i ens agradaria que, aquestes crítiques,

tampoc no les haguéssim de tornar a fer aquí, perquè significaria que el Consell Executiu presenta les propostes en les quals nosaltres coincidiríem—; voldríem, doncs, resumir aquestes propostes que nosaltres vam presentar. Aquests criteris bàsics —que ens alegraríem, per tant, que no els hàgin de discutir aquí— eren els següents, d'una forma molt esquemàtica, abans d'entrar en el tema que avui ens porta.

Per a nosaltres, cal establir un sistema escolar públic, al més ampli possible, pluralista, en el qual es respectin les opcions dels professors, alumnes i pares. Cal facilitar i regular, no restringir, la pràctica democràtica real, tal com estableix la Constitució. I evitar, a partir d'una protecció legislativa a l'ensenyament privat, l'obtenció de recursos públics per exclusiva finalitat lucrativa o de subsistència econòmica i ideològica. Caldrà, per tant, establir criteris de distribució de recursos públics i el control necessari a fi de mantenir el pluralisme i la gestió democràtica en els centres de caràcter privat que estan finançats pels fons públics.

Tots aquests aspectes, i molts d'altres, són els que nosaltres defensàvem en la discussió de la Llei d'Estatut de Centres, i torno a repetir que si aquesta discussió, no l'haurem de portar aquí, voldrà dir que hi ha una coincidència amb les propostes del Consell Executiu.

Però bé, el tema és un altre, que està relacionat o no amb aquests caràcters, amb aquests elements fonamentals que ja he citat, però en el qual entraré ara en un moment. I abans d'entrar en el perquè nosaltres creiem que cal demanar el recurs d'inconstitucionalitat, voldria fer unes referències als grups que s'hi oposen per raons, a mi m'ha semblat, fonamentalment formals.

La manca del Dictamen del Consell Consultiu, tal com estableix l'article 41 de l'Estatut, per a nosaltres és un argument exclusivament formalista que no invalida la presentació d'aquest recurs al Tribunal Constitucional. Perquè si aquest òrgan no s'ha constituït no pot actuar; si no pot actuar, no pot dictaminar; i si no pot dictaminar, el Parlament ha d'interposar —i pot interposar— recursos al Tribunal Constitucional, tal com diu el mateix article 41. I, per tant, a falta d'aquest organisme, el Parlament, com a òrgan suprem, pot decidir la interposició d'aquest recurs.

Si no fos així, el Parlament i el mateix Consell Executiu podrien quedar en total indefensió, sobretot en relació amb l'aplicació de la Disposició Transitòria Segona de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, la qual estableix uns terminis concrets.

D'altra banda, si realment volguéssim tirar endavant, si volguéssim plantejar aquest recurs d'inconstitucionalitat, les qüestions formals, que ara ho poden impedir, com hi ha alguns Grups que aquí presenten, es podrien obviar. Possiblement, perquè fos el mateix Tribunal Constitucional qui ens ho digués. Perquè queda estrany que alguns dels representants dels Grups que han actuat, que estan en contra de la presentació d'aquest recurs, s'adjudiquin la funció de Tribunal Constitucional, per determinar si formalment és acceptat o no aquest recurs. En segon lloc, perquè el temps establert per la mateixa Llei del Tribunal Constitucional, en la seva Disposició Transitòria podria esmenar-se

en considerar el mes d'agost com temps de vacances. Però ho torno a repetir, per nosaltres, aquest és un aspecte formal.

I ara entraré a explicar per què nosaltres creiem que cal demanar un recurs d'inconstitucionalitat. Senzillament, perquè ara per ara, en aquests moments, és una via legal que ens permet d'invalidar una llei que retalla fortament les competències de la Generalitat en el terreny educatiu. I aquí hi ha la clau de la discussió. Donar argumentacions formals jo diria, amb molt respecte, que és poc seriós.

I això, per què? Perquè si s'interpreta la Constitució, no solament amb la lletra sinó amb l'esperit, el que sí que cal assenyalar, és que en les discussions de l'elaboració de la Constitució, en un moment donat hi va haver un intent molt fort, per part de sectors centralistes, de retallar qualsevol competència o de retallar fortament les competències de la Generalitat en matèria educativa.

Finalment, es va introduir l'apartat, jo diria que no és superficial, que és el punt 30 de l'apartat primer de l'article 149, quan diu que «cal interpretar que l'Estat dictarà normes bàsiques per al desenvolupament de l'article 27 de la Constitució, per tal de garantir el compliment de les obligacions dels poders públics en aquesta matèria».

Es tractava, per tant, de no invalidar la futura Generalitat com a poder públic, com un dels poders públics de què parla l'article 27 de la Constitució. Però el fet és que la Llei de Centres Escolars, amb una interpretació abusiva de la Constitució i de l'Estatut de Catalunya —interpretació que està avalada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió— fa desaparèixer o redueix a la mínima expressió la Generalitat com a poder públic en matèria educativa.

Els poders públics, en plural, de què parla l'article 27 a la Constitució en la Llei d'Estatut de Centres Escolars, queden reduïts a un, que és l'Estat central.

La Generalitat es converteix en un simple instrument de gestió en matèries legislatives i decidides exclusivament per l'Estat central, i, per tant, pot quedar invàlid, també, el concepte de competència plena, tal com estableix l'article 15 de l'Estatut.

És possible que amb aquesta argumentació hi hagi algú que em digui que això queda superat per la Disposició Addicional que hi ha a la Llei d'Estatut de Centres Escolars. Nosaltres pensem que no, per dues raons: perquè la Disposició Addicional només atorga a la Generalitat la possibilitat de modificar coses secundàries, com són el de creació i classificació de centres experimentals, la qüestió dels òrgans unipersonals, etc., no m'allargaré, però és evident que no dona a la Generalitat tots els poders que estan establerts segons l'article 27 de la Constitució.

Jo no explicaré ara quines són aquestes competències que l'article 27 dona als poders públics —i, per tant, a la Generalitat— i que la Llei d'Estatut de Centres Escolars no recull, perquè el Diputat senyor Prats els ha assenyalat i els ha explicitat molt detalladament. En resum, la llei de Centres Escolars elimina la Generalitat com a poder públic en els termes de l'article 27 de la Constitu-

ció, interpreta abusivament l'article 149.1.30 de la Constitució i destrueix el concepte de competència plena en l'article 15 de l'Estatut de Catalunya.

Però, per si això no fossin prou arguments, n'hi ha un altre, que és la de la interpretació de l'article 81 de la Constitució. Cal no oblidar que la Llei Orgànica, ho és pel fons i per la forma; que en la Segona Disposició Addicional una part del contingut deixa de ser llei orgànica perquè es pot modificar o substituir sense el requisit que exigeix la reforma d'una llei orgànica, que és per majoria absoluta.

El Sr. PRESIDENT: Senyora Diputada, jo li pregaria que tragués el cartonet que l'impedeix de veure que té ja llum vermella.

La Sra. CALZADA: Gràcies, senyor President. Per tant, intento acabar molt ràpidament, i simplement assenyalar que arguments de fons són i existeixen per a presentar aquest recurs al Tribunal Constitucional.

I aquí tenia unes notes més, però m'he despistat. Però sí que les voldria dir amb molt pocs segons, i serien les següents: Si tot això és veritat, com és que Convergència i Unió va votar afirmativament aquesta Llei d'Estatut de Centres Escolars? Per què? És que estava d'acord amb la filosofia d'aquesta llei? Possiblement. Però, ¿podia estar-hi d'acord si aquesta Llei era restrictiva per a Catalunya? Això ja em costa més d'acceptar, però podrien donar-se algunes interpretacions —jo en dic dues—, potser n'hi ha més, potser aquestes no són les certes. Però és que si aquesta Llei tenia caràcter orgànic, amb aquest contingut que té aquesta Llei de Centres Escolars, volia dir que el Parlament de Catalunya, en el cas que hi hagués majoria d'esquerres, en el cas que hi hagués els sectors que defensen un model d'escola pública a Catalunya, caldria estar condicionats per aquesta Llei Orgànica que determina un altre model escolar. O bé, que essent Convergència i Unió, o qui fos, el Grup que governés Catalunya, només li caldria realitzar una tasca administrativa gestora perquè els criteris d'organització del sistema educatiu ja quedaren establerts pel Parlament espanyol.

Per tant, per acabar, jo diria que si aquesta fos la conclusió a què arribéssim totes les esperances que, segons les informacions, cal tenir sobre els acords i els traspassos de serveis de l'ensenyament, que són una primera resposta de tantes i tantes lluites, de tantes i tantes exigències del poble de Catalunya, quedarien, si més no, frustrades, si Convergència i Unió no ens contestava sobre algunes qüestions en sentit diferent del que estableix la Llei d'Estatut de Centres Escolars.

¿Pensa Convergència i Unió augmentar substancialment el sector públic de l'ensenyament a Catalunya?

Com estableix els criteris, com establirà els criteris de funcionament dels centres?

Quina és la forma de participar en els centres educatius?

Com establiran els equips docents llurs responsabilitats entre ells?

Quin és el concepte de pluralisme que tenen?

Si la resposta és haver-nos de remetre a la Llei d'Estatuts de Centres Escolars, seria una gran desgràcia, jo penso que per a Catalunya, i segurament no caldrien les transferències, seria una gran oportunitat que perdriem, per al poble de Catalunya i per a tots els que som aquí presents.

Gràcies. *(El Diputat Sr. Alavedra demana per parlar.)*

El Sr. PRESIDENT: Senyor Alavedra, de què es tracta?

El Sr. ALAVEDRA: Considerem que el grup parlamentari de Convergència i Unió té dret a contradir...

El Sr. PRESIDENT: No, aquesta no és una raó suficient perquè el debat hagi d'allargar-se.

Senyors Diputats, ha acabat el debat i podem, doncs, procedir a la votació de la proposta, presentada pel Grup Socialista, d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de Centres Docents.

Em sembla que els senyors Diputats estaran d'acord que podem votar pel sistema de votació pública, drets i asseguts.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la proposta del Grup Socialista, que es posin drets.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Jo demano al senyor President que es repeteixi la votació perquè hi ha hagut una interferència.

El Sr. PRESIDENT: Hi estan d'acord?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Estem en votació, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Estem en votació, jo crec que no es pot interrompre. *(Remor de veus perllongada mentre es procedeix al recompte de vots.)*

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

La proposta del Grup Socialista, que hauria necessitat, d'altra banda, majoria absoluta perquè hagués estat acceptada, ha quedat rebutjada per 57 vots a favor, 67 vots en contra i 1 abstenció.

No havent-hi altre punt en l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de set del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)
carrer, núm.
telèfon; població
districte postal
desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord
amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de
fins al 31 de desembre de 198....
Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia
per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dep. Leg. B-27.966-80.

